

Posle Zmajevih dečjih igara, kada je pesma i igra na hiljade mališana donela smeh, sreću, i radost Novom Sadu, slično zadovoljstvo, ovoga puta fudbalsko, priredili su nam mladi fudbaleri, pioniri i "petlići", koji su stigli na tradicionalni Trofej Petar Puača, odigran minulog vikenda na stadionu FK Kabel kraj čuvenog novosadskog kupališta Štranda. Na pet fudbalskih terena u toku dva sparna dana, prodefilovalo je 123 ekipe iz cele bivše Jugoslavije, sa blizu dve hiljade mališana, a bilo bi ih i više da 17 ekipa iz Sarajeva, Karlovca, Splita, Skoplja i Maribora u zadnji čas nisu otkazale učešće zbog blokada na putevima.

-Verujem da smo i ovako oborili svojevrsan balkanski rekord po broju prijavljenih ekipa, jer je, koliko znam, najveći broj ekipa do sada bio 2010. godine na turniru u Karlovcu u Hrvatskoj, gde se takmičilo 104 ekipe – zadovoljno je izjavio Petar Puača, koji je sa svojom suprugom Ivonom i najzaslužniji što se okupio ovoliko broj mladih fudbalera. Njegovo zadovoljstvo je bilo tim veće što je sve organizovano bez greške, bez ijednog incidenta i što je njihov dvomesečni naporni rad uložio plodom. Zadovoljno je i kompletno osoblje FK Kabel predvođeno predsednikom kluba Goranom Tankosićem i potpredsednikom Sašom Kicoševim, na čijim terenima je odigran ovaj turnir, a o roditeljskoj sreći je teško govoriti, jer ona je bila beskrajna. Imali su prilike da uživaju u fudbalskim majstorijama, da vide kako se njihova deca raduju, ponekad i tuguju, ali sve u svemu, jedinstvenu priliku da budu uz svoju decu i da im daju podršku u za njih važnim trenucima. Mladim fudbalerima, među kojima je bilo i devojčica, nije teško padalo što su dnevno morali da igraju četiri, pet utakmica po 20 minuta, jer ovo je bio njihov trenutak, da pokažu šta su naučili. A imalo se šta videti, toliko talentovanih klinaca na jednom mestu.

Ove godine je u kategoriji igrača do 1999. godišta pobedila ekipa Crvene zvezde iz Beograda, koja je u finalu pobedila ekipu FK „Petar Puača“. Treće mesto zauzela je Sloboda iz Tuzle, a četvrto ekipa novosadske Vojvodine.

U kategoriji 2000. godišta, prvo mesto pripalo je beogradskom Partizanu, koji je u finalu pobedio OFK Beograd. Treća je bila ekipa „Prof. Bolesnikov“ iz Novog Sada, a četvrta Dominos iz Beograda.

U 2001. godištu ekipa FK „Petar Puača“ u finalu je pobedila tim Tvrdave iz Bača, dok je u borbi za treće mesto ekipa Kruševca bila bolja od Vrbasa.

U kategoriji najmlađih igrača rođenih 2002. godine, ekipa „Prof. Bolesnikov“ savladala je u finalu ekipu Presinga iz Požarevca, treće mesto osvojio je Kruševac, a četvrto Mladi radnik iz Požarevca.

-Do sada smo pravili jedan turnir godišnje, a ove godine dva, ovaj u junu, a drugi planiramo u oktobru-obavestio je Puača i dodao:

-Mogu da kažem da je do sada ovaj turnir bio najjači, najbolje organizovan i da nagovestim da će sledeći biti još bolji, još masovniji. Mislim da ćemo sledeći put oboriti sve rekorde i da će sigurno biti 150 ekipa. Predložio sam da ovi turniri uđu u kalendar Fudbalskog saveza Srbije. Turniri su značajni za čitav vojvođanski fudbal pa i šire, jer su u fudbalskom svetu ono što je EXIT u muzici, Međunarodni poljoprivredni sajam za poslovne ljude ili Sterijino pozorje za kulturu i umetnost. Bilo je i drugih benefita za grad Novi Sad i okolinu. Tako je više od 440 dečaka je spavalo u hotel Dunav u Sremskim Karlovcima. Zato očekujem i da grad Novi Sad stane iza celog ovog projekta, da prepozna ovu manifestaciju kao priliku za svoju afirmaciju i stvaranje jedinstvenog srpskog brenda. Lepo je bilo od člana Gradskog veća zaduženog za sporta gospodina Aleksandra Kravića kada nas je pre mesec i po dana primio i priredio prijem u gradskoj kući za igrače FK Petar Puača godišta 2003. godine, po osvajanju titule prvaka Srbije. Trebalo bi da stanu i iza ovog turnira i da nam pomognu da ga razvijemo tako da postane međunarodna smotra mladih fudbalera. Tim pre, jer sve ekipe iz Hrvatske, Crne Gore, Bosne i Hercegovine vole da dođu u novosadsku multinacionalnu sredinu gde se osećaju prijatno i najavljuju da će doći na svaku sličnu manifestaciju.

Za one koji nisu pratili fudbal, recimo da je Petar Puača bivši fudbaler Crvene zvezde, Partizana, Vojvodine, OFK Beograda, Obilića, da je bio internacionalac u Italiji, Francuskoj, Španiji, Švedskoj. Igrao je za sve selekcije, osim mlade reprezentacije i bio najbolji strelac Jugoslavije u omladinskoj konkurenciji. Kao junior osvojio je Zlatnu kopačku Evrope i bio najbolji strelac u Jugoslaviji 1996. godine u generaciji Dejana Stankovića, Perice Ognjenovića, i ostalih. Po završetku igračke karijere, 2006. otvorio je godine Školu fudbala u Novom Sadu. Sve selekcije beleže vrhunске rezultate. Iza sebe ima deset titula prvaka Srbije u minimaxi ligi, sa raznim generacijama od 1993, 1995, 1997, 1999, 2000, 2001., a poslednji uspeh ostvarili su igrači 2003. godišta, koji su postali prvaci Srbije.

Sa decom radi lično kao trener demonstrator i ima još pet zaposlenih trenera. Treninzi se od aprila do oktobra odvijaju na igralištu FK Kabel, na Štrandu, a šest zimskih meseci na terenima u balonu kluba Het trik, iza hotela Aleksandar na Limanu IV.

-Danas je fudbal zaista popularan, jer samo u Novom Sadu ima 36 škola fudbala. Kada sam počeo da radim 2006. godine, već tada su se na Manježu Novosadskog sajma pojavili talentovani klinci među kojima bih izdvojio Uglješiu Radinović (1993.) koji je prvotimac Vojvodine ili mladog Nastasića, koji je potpisao za Partizan, a sada igra u Fiorentini. Siguran sam da će i iz ovih ekipa petlića i pionira za nekih pet, šest godina biti novih zvezda. Zato ćemo se potruditi da već sledeći put podignemo nivo turnira u smislu štampanja brošura, objavljivanja slika i ličnih podataka sve dece, da ostane neki ozbiljniji pisani trag. Ovako znamo samo imena najboljih igrača, strelaca, golmana i godina turnira, a ostalu decu ne znamo. Problem je u tome što osim supruge i mene i naravno FK Kabel koji je sa nama, nemamo nikakvu pomoć. Trebali bi da za slične prilike imamo dvadesetak volontera, koji bi pomagali na terenu, da marketinški mnogo bolje pokrijemo turnir i da ga promovišemo i u štampanim medijima i na internetu.

Želja za budućnost je, pre svega, da napravim turnir za mlade fudbalere jugoistočne Evrope, da uključim Mađare, Rumune, Bugare, Slovake, Čehe, Poljake... Naravno da mi je želja da dođu

ekipe i iz Italije, Španije, Francuske, ali mislim da je za tako nešto potrebna mnogo jača organizacija, i veći broj sponzora. Primera radi, za ovaj turnir nismo imali ni jednog jedinog sponzora. Dobili smo samo od momaka iz EXIT-a 2.500 flašica vode Jana, koje smo poklonili deci. Nismo imali pomoć za kupovinu medalja, pehara, diploma, a veliki rashodi su bili za sudije, razglas i milion sitnih stvari. Nama je čast što su učestvovala ekipe Crvena zvezda, Partizan, Vojvodina, Osijek, OFK Beograd, Rada, sve ekipe iz bivše Jugoslavije, kojima nismo mogli da naplatimo kotizaciju za učešće, jer to su veliki klubovi.

Turnir je posetio Milan Lane Jovanović, moj vrlo dobar drug iz fudbalskih dana, koji je došao da nas pozdravi i učinio mi veliku čast, a deci beskrajnu radost, toliku da su svi kada su ga videli na terenu prekinuli utakmice i potrčali mu u zagrljaj. Poseta jednog tako velikog asa, reprezentativca Srbije, igrača čuvenog trofejnog engleskog fudbalskog kluba Luverpula, mogućnost da se rukuju sa njim, zagrle ga i poljube, a potom i razmene poneku reč, za te klince će ostati nezaboravna uspomena i, pokazalo se kasnije, motiv više da zaigraju još bolje. Inače, Lanetov sin trenira kod nas u maloj školi fudbala, što je mene lično posebna čast.

-Moram da dodam da su 42 dečaka iz naše škole već u Crvenoj zvezdi, Partizanu i Vojvodini, što je naš bilans za ovih nepunih šest godina rada. Da dobro radimo potvrdu smo dobili i juče kada su predstavnici ovih ekipa tražili još našem dece iz 1999. godišta, tako da sa ponosom možemo reći da smo rasadnik talenata i da svake godine imamo najboljeg igrača, najboljeg strelca Srbije u svim kategorijama. Naša tri dečaka Janković, Tubić i Manojlović su bila u kampu FK Milana. Jako vodimo računa o deci, usrećujemo ih, motivišemo, kad god možemo, dajemo besplatne paketiće, opremu, a na trenunge dovodimo i naše najpoznatije fudbalere. Radomir Antić je bio jednom prilikom sa reprezentacijom (bez Vidića, Dejana Stankovića), da poseti našu decu i da se malo druži sa njima. Klub organizuje stalne posete Marakani, igramo predigre Crvenoj zvezdi, Partizanu i mislim da smo škola na dobrom glasu - zaključio je Petar Puača. Naš sagovornik ma 39 godina. U fudbalu je pune tri decenije. Kada je počinjao u gradu nije bilo nijedne škole fudbala. Na treninge je išao sam. Probijao se kroz trnovitu fudbalsku karijeru jedinstvenim talentom, mukotrpnim radom i upornošću i postao slavan. Kada je završio karijeru razmišljao je šta dalje da radi, da bude fudbalski menadžer ili trener. Zahvaljujući supruzi Ivoni koja je osmislila čitavu ovu priču o otvaranju fudbalskog kluba sa sopstvenim imenom, te njenoj maksimalnoj podršci i podršci brojnih prijatelja, upustio se u ceo ovaj projekat. Danas je Petar Puača zadovoljan i ispunjen kao čovek. Radi ono što voli i nastoji da deci omogući da imaju bolje uslove za rad, da imaju bolju infrastrukturu i da imaju siguran put u zdravu budućnost. Odlična saradnja sa Vojvodinom, Zvezdom, Partizanom, sa svim klubovima i igračima u Srbiji i nekim evropskim timovima, drži ga u uverenju da će jednoga dana u budućnosti napraviti svoj prvi seniorski tim, koji će nastupati i u Prvoj ligi Srbije, a kasnije, ko zna, i u evropskim takmičenjima.

[Više slika možete pogledati o v d e.](#)